

Xuân Xứ Người

Tim đâu xuân ở xứ người,
Trăm thương nghìn nhớ khung trời Việt Nam.
Đâu xuân dưới bóng cờ Vàng,
Ngổ ngang tâm sự, ngỡ ngàng chờ xuân.
Một lòng vì nước vì dân,
Cùm gông bức phá đến gần nay mai.

CGV-Nguyễn Phương Thúy

Chờ Xuân Như Ý

(Họa đồng vận bài “Mùa Xuân Chín” của Hàn Mặc Tử)

Xuân về, Tết đến, mộng rồi tan,
Đợi mãi mùa xuân ngập Cờ Vàng,
Phát phới hàng cờ bay khắp phố,
Toàn dân mở hội đón mùa sang.

Lớp lớp mây đùn đến cuối trời,
Non xanh cỏ biếc phủ ven đồi,
Bao bày thiếu nữ như hoa ấy,
Nhí nhảnh đùa vui những thú chơi.

Làn khói nhẹ vương lưng sườn núi,
Bếp lửa nhà ai vẫn đục mây,
Ríu rít đàn chim chuyền khóm trúc
Tranh đồng nội đẹp đến hồn ngây.

Mùa Xuân Như Ý bao giờ chín?
Bớt quạnh hiu vì nhớ xóm làng,
“Đội đá vá trời” ai đủ sức,
Gồng mình gánh vác chuyện giang san!

CGV-Nguyễn Phương Thúy

MÙA XUÂN CHÍN

Trong làn nắng ửng: khói mơ tan,
Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng,
Sột soạt gió treu tà áo biếc,
Trên giàn thiên lý, bóng xuân sang.

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời.
Bao cô thôn nữ hát trên đồi,
Ngày mai trong đám xuân xanh ấy,
Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi...

Tiếng ca vút vèo lưng chừng núi,
Hồn hể như lời của nước mây...
Thầm thì với ai ngồi dưới trúc,
Nghe ra ý vị và thơ ngây...

Khách xa gặp lúc mùa xuân chín,
Lòng trí băng khuâng sực nhớ làng,
Chị ấy năm nay còn gánh thóc,
Đọc bờ sông trắng nắng chang chang?

Hàn Mặc Tử